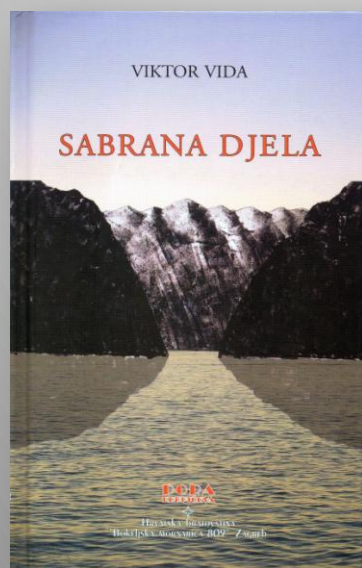

Hrvatsko pjesništvo Boke Kotorske - Viktor Vida "Sabrana djela / I" - Zaključani kovčeg

DIGITALNA ANTOLOGIJA

Viktor Vida

Zaključani kovčeg

Autor. Dijana Milošević

Projekt je financiran sredstvima Fonda za zaštitu i ostvarivanje manjinskih
prava

motiv na naslovnici
VASKO LIPOVAC: ZALJEV

VIKTOR VIDA

SABRANA DJELA

KNJIGA PRVA

PJESME, PJESME U PROZI, PREPJEVI

Priradio

BRANIMIR DONAT

2012.

I

ZAKLJUČANI KOVČEG

Sadržaj

POSLANICA MRTVOG	4
BOKELJI PUTUJU	4
HTIJEIJE U PROLIJEĆU	5
LAĐARI	6
BOKA	7
PJESMA O DRVENIM LULAMA	7
GOSPA OD MJESECA	8
ČEMER VJETRENIH MLINOVA.....	8
PISMENA RADNJA	9
KAVANE I ZIMSKE VEČERI.....	9
JUTARNJA ZEBNJA KAVANE.....	9
KAVANE	10
POKOJ VJEČNI ČOVJEKU	11
BEZ AUTOBIOGRAFIJE	11
ZAKLJUČANI KOVČEG	11
GORKI ŽIVOTI	12
ZVIJEZDE U MAGLI I OLUJI.....	12
SONET O ZLATNIM PLODOVIMA.....	13
AURORA	14
VRT U PERASTU	14
MAJKE, OBLACI, JELENI... ..	15
DJEVIČANSTVO.....	15
VEČER PROŠLOGA DOBA.....	18
ZAO MANEKEN	19
MASLINA	20
MOJA ULICA	21
VJEČNOST	21
SANJARIJA NAD TANJUROM	21
MAJSTORI URARI.....	22

POSLANICA MRTVOG

Sada sam sam između četiri vlažna i gola zida
 ove podmukle kosturnice živih skeleta.
 I dan i noć sreću se i izjednačuju po kutovima
 crne praznine i u mojoj suhoj spodobi.
 Rad dvije tvrde kore hljeba, i jedne želje
 čovjeku su iščupali srce, pa riju po njemu
 ko crvi po mrtvacu prve noći u grobnici.
 I čuje se pomamni zvuk sindžira i karika
 i pljuštanje vrelih suza po hladnom pločniku.
 Druže moj, na rešetkama mi želje vise,
 ko na stablu mlado lišće u proljeću,
 a oči zure u vječni mrak.
 Tek u uspomeni: jedna drvena koliba, more,
 jedra i jarboli;
 i duša živa čovjeka luta u prostoru
 gdje more nebo pije.
 Htio bih, da budem čist kao ove proključale suze
 i dobar kao ove dobre crne zjene lika mog,
 a u sebi nosim mržnju za sve što živi i diše
 van svih bedema.
 U jednom kutu izmučenog srca rađa se ljubav,
 ko crveno veliko sunce vrh svih brjegova,
 za sve što pati pod tamnim svodovima.
 Druže moj, kad primiš ovu poslanicu, krvlju pisanu,
 ja neću biti živ; ni u ovim sponama,
 pa ostavljam ti ko uspomenu: sindžire, karike i
 čengele, jer tko zna, tko zna, da se i njima
 jednom neće klanjat ko sada svetim ikonama.

BOKELJI PUTUJU

Posljednji put je zamirisao zavičaj gladnim jutrima
 I pozdravom mršavih stada.
 U oku majke osušen trag oproštajnih suza
 I uzdržanog jecanja,
 Kao kaplje prvih kiša u škraparna bokeljskih vrleti.
 Kroz misli, kroz sjećanja uspomene brode
 Poput ove velike lađe, njihove drvene grobnice
 U daleka kopna.

Ostavljajući za sobom neokrečene domove, prazne
hambare i konobe,

I gradove utonule u crkve i starinske katedrale,
U kojima vise srebrne svetačke slike i raspela
Sa zlatnim klincima i rukama drvenih bogova.
Ostavljaju otoke, zatone i školje
I na njima domove Kristove u zelenim čempresima,
Rasadnike svetih popovskih bajka legenda,
Što im - dok bijahu djeca i čuvahu goveda
Na neplodnim pašnjacima svojih sela -
Ispijahu krv kao vampiri
I raspaljivahu bolesnu maštu,
Upaljenu suncem i glađu.
Sad jedan drugome priča,
Dok stoje naslonjeni uz ogradu lađe,
Da je velika ludost iznikla u zavičaju
I da bi se za ona tri zlatna klinca
U rukama drvenih bogova, što krase sveti oltar
Moglo živjeti godinu dana
I ne biti vječito skitnica i pečalbar.
Ovako, negdje će poteći znoj licima u raboti,
Na usta krvava pjena i kletva,
A mašina ispiti svu krv iz žila.
Poslani novac, dani u kaljuže i poniženja zakopani,
Odnijet će majke raspetim strašilima
I posvećenim mumijama naših bogatih crkava.

HTIJENJE U PROLJEĆU

Proljeće diše na sunčanim stazama,
luta kroz proplanke i vrela
i uvlači se tiho
u vijenac naših želja.
Proljeće nam dolazi
da prekadi mirisima ruža,
latica žutih, hladnih gora
naše skromne domove.
Unosi poruke dalekih, dobrih drugova
i nade bliske sutrašnjice
u prva jutarnja svanuća.
Proljeće igra sa sjenkama

po zidovima kuća u predgrađima
i miluje kose bosonoge djece
u ritama.

Prosjak što spava na uglu
hladne ulice,
nudi mu uzdahe svoje.
Zna, on je najbolji drug,
blago je i toplo njegovo naručje
Htijenje.

Proljeće drago, topli dah,
sazri, sazri u nama
i prostruji samo
dušama ubogih ljudi
i njihovom hladnom krvlju
u venama.

LAĐARI

Nosimo vječno na izbornom čelu
žigove poruge i ledeni dah smrti.
More je beskrajni grob pomoraca i okovanog galijota.
Usamljeni lutamo pučinom, koja za nas ni izdaleka nije
ljepota.

Već drugi dalek, očajno dalek drum, krvavim suzama
natopljen.

Nemamo ni toplu šaku slame u kutu svog sobička,
Kad nas utuče umor, teži od očevog
plača za sinom, ili olovni na tjeme kad sjeda san.
Da na njoj ispružimo ovu hrpu mršavog mesa,
I tako dočekamo utopljeni i snoviđenja sutrašnji,
još sutrašnji dan.

Ne znamo za svetinje; svetac nam je mrtvi namučeni drug.
Sjećanje na njega je blagi cjelov stvari,
Što za život stvara žulj na dlanu ruke njegove.
Ne znamo za svetinje. Saznanje je sveto i znači moć,
daleki drugari,

O lađari, popljuvani još u svom mučnom oplodjenju,
Gonjeni bičem krvoloka, izgubljeni u bjesnilu
pomamnih mora,

Riknite kao lavovi, ranjeni strijelom Beduina,
Sklopite zgrčene pesnice i budite vjesnici prodora.

BOKA

Vješto su satkane te bajke o našim ocima, što morem
plovljahu.

U starim slikama gledamo danas junačke likove admirala.
I čini nam se, da je uistinu to bilo vrijeme sjajnih pobjeda,
svih ovih pirata na trabakulama s krmom od korala.
No, tko osporava, da im je venom tekla gusarska krv,
i da su pred freskom Naše Gospe palili svijeće

(da pljačka bude bolja).

Ali rad istine ušutkajmo srce i ne tajimo,
da je njihov život bio vječita patnja i nevolja.
Da, svi ti "morski vukovi", čije portrete gledate sada u ulju,
vijek su svoj prošli u negvama od Kvarnera do Kalamote,
tučeni od bure i gospodara galijski bičem sa sto uzlova.
Na tim tihim umiranjem osnivaju se povijesno - junačke
anegdote.

Putniče, koji ploviš ovim zaljevom, ljeti, u sjaju sunca,
i diviš se ljepoti pejzaža i ultramarinskoj paleti mora,
znaj, da su ove vode jedini svjedoci vjekova, tobož
jedne divne pobjede
i dana, kada moreplovci čuvahu svoje okove, mjesto
admiralskih sablja i odora.

PJESMA O DRVENIM LULAMA

Istočnjački trgovci s prvim lastama dodoše u naš grad
u svilenim, žutim kaftanima, s ćilimom o rame.
Na trgu pred vodoskokom nuđaju šarene predmete,
svirale od vrbe djeci i lutke voštane, a ženama vezene marame.

Mnoge dječje oči požudno upijaju fenjere od papira,
što vise na dugim motkama iznad prosjedih glava.
Viču trgovci u turbanu, a djeca uveče govore:
To je Aladinova svjetiljka, a safir su oči udava.

Uzet ću dvije bijele drvene lule,
što leže pored starih mjedenih toka.
Tko zna, da l'neću još ovu maglenu večer
mirisom gorkog drva osjetit omamu istoka?

Pričam ocu: u Misiru crveni ibisi oko lotosa lete,
 a u Pekingu sijedi starci nargilom traže mira.
 Večeras ću u uskoj ulici dlanom dotaći djevojčin dlan,
 a ona će drhtnuti od toga, što je nečija ruka dira.

GOSPA OD MJESECA

Ja znam jednu Madonnu u nekom morskom kraju,
 Koja je umrla davno u vjetrovitoj noći zimskoj.
 Ona je kao dijete sanjala zlatne anđele u raj
 Na freski majstora u kapi firentinskoj.

Mjesec na nebu od sedefa ovija je žutom zrakom.
 Dok korovi djece udešavaju violine sa pet struna,
 Ona lebdi sva u brokatu nad bijelim rajskim oblakom
 Na slici u toj krajini, Madonna della Luna.

ČEMER VJETRENIH MLINOVA

Mlinovi nam vjetreni blagodare rad posjete,
 Pa ko djeca nestašna jače zamašu s brijega.
 Prolaze dani i sedmice i tad vjetrenjače osjete:
 Treba umrijeti, treba usnuti, jer sunce opet topi humove
od snijega.

Ali ko i svecu iz molitvenika moje majke,
 Njima je suđeno živjeti u vječnosti i u riječi basne.
 Leptiru na vlatu trave tepat uspavanke,
 Dok na putanjama sunce ne ugasne.

U Brabantu su mlinovi umorni od samoće i rada
 Ali ne vole vrijeme, da im se smiluje (uvijek spremni varci),
 Samo krilom šapću zvijezdi: dosada je, dosada.
 I na gorskim obroncima grbe se ko starci.

PISMENA RADNJA

Jesen je, kiša pada i ljudi su žalosni u svojim vlažnim sobama.
 Prazne su ptičje nastambe na stablima
 po bulevarima grada.
 Djeca ubijaju u učionici kasne jesenje muhe i lijepe na stakla
 kraljevne i dobošare od papira.
 U starim kitajskim pjesmama pao je prvi snijeg,
 a ja sanjam u noći:
 Bijelim jedrenjačama admirali plove na ostrva,
 gdje rastu zelene palme.

KAVANE I ZIMSKE VEČERI

Staklene četvorine prozora osvjetljavaju platane.
 Ulaze burzijanci u dabrovini, artisti i dandy.
 Kad zasvijetle ljubičastozelene reklame,
 Pločnik se odražava u čaši cherry brandy.

To su večeri u kavani, kad sanjamo naše tople gradove,
 Kojih su ulice uske i u nepravilnom redu.
 U noći tovare narančama brodove,
 A mjesec čipke veze na tornju ko u Toledu.

JUTARNJA ZEBNJA KAVANE

Neprospavane noći u kavani. Jutro u slapu dima
 silazi sa platana kroz stakla na naše glave.
 Od bola će ostati tek koja iskrena rima
 i malo prolazne slave.
 U rasvjeti srčanih vatrometa
 pišu se pjesme na mramornoj ploči
 i dovršava nacrti soneta,
 gdje svaki stih je ko zvuk zlatnih korneta
 i stara priča o nekom, koji nikad neće doći.
 O, ta jeziva jutra kavanskog nesna
 u društvu poslovnih ljudi,
 koji govore o Zürichu i valuti
 uz bijelu kavu,
 a dame o toaleti na svečanoj reduti.

Tada se ko febra u umornoj glavi javlja pjesma
 o svili jutarnjeg mora ispod rosnih gora.
 O, gdje su mali gradovi
 u kojima smo se rodili, uz muziku Zdravomarija,
 slatkih chopinskih arija,
 gdje su zeleni otoci, kuda su očevi brodili?
 Gradovi sa crkvama tajanstvena mirisa,
 sa tornjićem, sa grobljem
 u sjeni kiparisa.
 Htio bih još koju jesen kroz kišu i glazbu zvona
 doživjet u malim gradovima,
 i poslije dažda mlačnih
 večeri tužno oblačnih
 udisat dah ozona.

KAVANE

Kavane su stare ko stare vitrine,
 zatvorene zimi i dvostrukim staklom,
 mirišu na fine lirske zavjetrine
 kao dvorci mašte nad bijelim oblakom.

Ljeti tu je uvijek i suviše hlada,
 pa dok nema nikog - samo muhe lete -
 miriše slatkasto hladna citronada,
 a pjesnik u kutu sastavlja sonete.

O kavane stare, prijatno je zimi
 misliti na ljeto u vašoj mlačnoj klimi.
 Sva je radost djece slikovnica stara:

hambari, mlinovi, zujanje bumbara;
 žalosno je samo kada kiša pada,
 tad na siva lica silazi dosada.

POKOJ VJEČNI ČOVJEKU BEZ AUTOBIOGRAFIJE

Pjevaju li cvrčci ili kiše rose
sjećaju me u snu da je san i basna,
vaše lice, porok usne, dražest kose
kroz magle oktobra i sumračja strasna.

Nepovratno sam u čistoći rose,
liječe potres živca praskozorja jasna,
da li spavam il' me budna vjetri nose
kroz mukle oktobre i stoljeća kasna?

Prah zvjezdani, na usne daždi pljušte,
eto ljubavi, ludnice i groba;
samo da čemer mogu da oljušte

dječji sni na zidu i na sagu soba,
kad zaurla vjetar i tajfuni logom
cjelivam se s umom i velim mu zbogom.

ZAKLJUČANI KOVČEG

Imam staru majku, sasvim sijedu,
a i sâm sam star beskrajno,
kao mjesec, dobri kume, kojem gasne žar
u lokvi naše bašče,
gdje pije češljugar.

Tu sam kula i zatvorena škrinja,
žuta od vremena, zarđalih brava,
i samo jedna stara smežurana ruka
na ruho slaže voće
i vijenac suhих trava (kad ga polagano, strepeć, otkijučava).

S mlinarom sam lani pio teško vino
i moja je zvijezda iznad tornja sjala,
u zoru me majka blago dozivala,
sa zelenim gunjem kad krenuh u planinu.

U paprat mi je tijelo utonulo do oka,

na vrhuncu,
 pa, kao stari kovčeg otključan iznenada,
 mirisali mi prst po travi i suncu,
 a cvijeće kao da je nicalo iz boka.

GORKI ŽIVOTI

Pošle su krajem tmaste polusjene
 vodeći djecu kraj sumornih zdanja
 te majke, a svijetle bjehu njine zjene,
 sunčane ure u krajini sanja.

Nisu znale ljubav, tek taj trpki znamen
 nagrizao je srca u močvari što spava.
 Padalo je inje, led gasio plamen:
 tamnilo se sunce u vrtu agava.

Komad mlačnog neba s lastama u krugu
 i jeku godina uz svijeće, koje plamte
 (limeni se pijetao vrtio na jugu!)

samo to su majke mogle da zapamte.
 Sijede vlasi njine krune crna vela,
 anđeli im noću dodiruju čela.

ZVIJEZDE U MAGLI I OLUJI

Noć se cijedi sa Urana
 s tisuća i jedne zvijezde,
 kao gusti katran
 na gradove strave.

Zvijezde će sve češće i svjetlije sjati
 na sjekiri drvosječe
 i u oku tigra u prašumi Jave.

Nad gradom one neće sjati,
 i nikog od nas obasjati,
 (jer svijetla nema, kad ga treba).

Te zvijezde, te zvijezde
dragulji u izlozima neba.

A naša hladna žuta lica
žarit će se od sijalica.

Noć kad pada s hladnom kišom
puže u njedra kao zmija,
srce strepi kao ptica,
kao blaga golubica.

Kad se domu vraća noćnik,
prije dana, iza kiše put mu kaže
Zornjača u mokri pločnik zagledana.

Uvijek noć s izdajstvom
iza ugla vreba,
ubit će me noćas nožem
mračnoga mi neba!

Izgarat ću tad vječito
nad Zemljom,
gdje je noć.
A zvijezde sve će ljepše sjati
i sam ću biti zvijezda.

SONET 0 ZLATNIM PLODOVIMA

Na teške vjeđe, eto, slazi blagi san,
kao mlačna slutnja zagasitih zora,
sa licem od mjedi, blijed i vidno žalostan
cvjeta mjesec u okviru mog prozora.

Što šapće trava, noć, kristali rosna lista?
Gorke riječi s usta otkida mi san,
bestjelesan kao čista tvorba drevnog kista:
pod lilijama spava, tko je umoran.

Klokoću bistre vode, protiču ure kasne,
osjećam kako dijelak tijela, duše gasne
u prozirnom nokturnu, u boli bez kraja.

Tako duša grede perivoja raja...
Umirući slatko sa suzom u zjeni
neću dočekati zlatni plod jeseni.

AURORA

Šetaš li u rujnu kroz samoću cvijeća
ili avenijom žutih sijalica,
sličiš samotaru, koji gorko osjeća
svu suvišnost svoju u žurbi stranih lica.

Misliš: Keats je umro u žalosna proljeća,
a nebo još modro, i samo neka ptica
preleti njim u sumrak i letom tim te sjeća
na majur neki stari minulih stoljeća.

Ti kažeš sebi: sada budi sam i hvali
ovu svijetlu noć, što u vodi zdenca
bolji dio svoje ljepote zrcali;

u groznici, palog na kamen studenca,
kad te bude opet našla zora,
slavit ćeš je višim zdravljem, Aurora.

VRT U PERASTU

Ljupkosti sunca u vrtu raspuštenom
iza trošnih dveri kuće oca moga,
kad me zima bije svojom vlažnom sjenom,
daruju me slutnjom naranče i gloga.

U srcu plima raste za tjelesnom ženom,
punom, kao voćka, soka sunčanoga;
bdijte i molite, sumnjom ugašenom
obećanja u svoga vlastitoga boga!

Sačuvajte čistu, kod ovih pokolja,
ljubav za sve drage prosanjane stvari,
nadu u iduća pokoljenja bolja,

stihove praveći kao stari zlatari,
ili djevojački zlatni vez na svili,
dok s pučine stignu ljupkiji aprili.

MAJKE, OBLACI, JELENI...

Krotko, kad ostare,
vraćaju se same
u dječje zavičaje
s ključevima tajna.

Iza njih su pustoš
i lilije tamne.

Velike u bolu,
prilaze prozoru.
(Kô da netko zove.)

I sjećanja slatka
truju srca starica:
s prozora jelenove
gledala su djeca,
i dvorac, i ribnjak
u kome isti mjesec
kvasi roščić...

Prolaze oblaci nebom.

I godine plinu kao para.

U bistrim vodama vječnosti
njihov dan se gasi.

DJEVIČANSTVO

Žarka ludovanja
i opsade svijeta.
Studenti, vesela mladost
od dvadeset godina

ušli su u knjižnice sveučilišta,
da sanjare kradom.

U džepu mnogo knjiga,
u srcu puno ljubavi.

Miris poda i kakva mrtva ruža
sa zadahom požutjela štiva
uznosio ih.

Između leksikona,
dok vani kiša šumi,
pa se sluša kroz šarena stakla,
piše onaj, koji ljubi pravdu,
svoju Magnu Cartu.
Na licu mu zanosna bjelina
obrubljena crnom kovrčicom.

Haj, s dvadeset godina
studenti, vesela mladost.

Išli su na barikade svijeta,
koji se otkrivao vlažnom oku
ko raspala šuma rujna
(gore je sjao mladi mjesec)
i travčicama prekrit dvorac
vedre pokrajine
od kamenja i mirnih voda.
Dušu im haračila svijetla
iz bara velegrada.

Dvadeset godina, haj,
studenti, kakva mladost!

I kiša, kiša pada
cijedeći se s čela
u oči i u usta
i na tople usne,
kad kisneš pokraj zida,
koji štiti,
pa se naslađuješ:
zar smo ko i lani
obasjani krečom susjedne kuće?

Svijet je bio čarolija
gledan u vodi, koja klizi,
mreškajući se;
i jazz muzika
bila je zvjezdana
kao sanja orgulje
Johanna Sebastiana Bacha.

A jedan ode u noć crnu tajnu
bez fenjera,
i klatio se na suncu veličajnu,
i vjetar mu kosti bridio.

Bože, neka noć mu bude slatka
i opojna (kao gaj u maju tamo dolje!)
Anđeli, zasvirajte na vašoj lutnji
azurnim nebom,
pogledajte odozgo
na moje Podolje
u snijegu.

Otišle su u strani kraj
djevojke, baš kao nikad u životu, smirene;
baš kao nikad u životu, tako čiste
s dugim prstima,
prave spodobе snova, dobre da nam budu drage
kao u staroj filozofiji sirvente, balade.

Zora je brujila u njihovoj kosi,
kada su krenule u sjeverni kraj.
Zora je strujila njihovom kosom,
i umrle sve su u zimskoj bašči,
i lišće je trunulo - avaj!

Dvadeset godina,
studenti, kakva mladost.

VEČER PROŠLOGA DOBA

Bile su obasjane umirućim sjajem
 te večeri, što tonu u zaborav,
 U doba, kad se ćuk javlja jadikovkom
 kroz večernji maj,
 nalakćene na hladni prozor,
 mirisale su žene grudi
 i ruže u vlažnoj omaglici.
 U trijemu trošne kuće žmirkao je plin.
 Večeri su se otvarale, ko tajanstvene školjke,
 kao predstava za djecu, gdje se prnjama
 upriličuje raskošni igrokaz.
 Koliko je leptira umrlo u mrežnici acetilenke.
 Noćni tat s baršunastom kapom,
 osutom crnim točkicama
 osjećao je pod jezikom trpki okus karbida
 sa sajmovia i celuloida kinematografa pokrajine,
 zastajkujući pod drvećem,
 na čijc je krošnje škropila
 osvježujuća kiša.
 Na glatkim cipelama
 odražavao se, izobličcn, doksat palače iz XVIII. stoljeća
 i noćne vode, koje su nosile kroz gradove
 koru voća,
 osvijetljene mjesečinom.
 Živjela noć! klicao je sanjalica,
 onespokojcn jutrom
 s kablovima mlijeka
 i magnolijom
 Botaničkog vrta.
 Drijemala je na jastuku noći Evropa,
 (krčazi, kabareti i napitci, što vru,
 sjećajući na blagu jagnjad,
 majure
 i vinogorja zelena),
 koju su posjećivali iz daleka
 prevalivši pjenušava mora
 na velikim lađama,
 da vide naše stare katedrale
 i Lolitu Moreno
 u Amsterdamu.
 U mirisu užadi i smole

bile su ljubavi lijepe
tih večeri, što ljubičasto gasnu.

ZAO MANEKEN

Bojao se nisi u svom mračnom stanu,
vjerni prijatelju, aždaje iz pakla,
zna se, da je junak taj na porculanu
ispod dlana znojna igračke od stakla.

Ili samuraje, jezera i mora
na zavjesi kitnoj glavi, koja bunca
vidi okružene podno kršnih gora
s majkom i sa palmom u oazi sunca.

Pa kad grane sunce iza ljute kiše,
kišo, kažeš, idi sad u Pampelunu.
S magnolijom zdravlje i tvoja bašta diše,
a oblak te podsjeća na jagnjeću vunu.

Ali ova lutka u izlogu od stakla
za odraslu djecu čudesna je stvar,
ko da me ruka nečastivog takla,
ježeći se ne znam obići bazar.

U crnoj pelerini s brčićem i štapom
po koži nekud melez taj aristokrat
želi da mu mahnem izlizanom kapom
s druge strane kuća, kada lomim vrat.

Eto ukočeni dandy, pustolov
pilji smiješkom rugla u krvave dane,
onaj mladi, onaj prvi kruti Nehljudov
zviždao je istim napjevom na rane.

Jesu li to hijene pale po grobovima
kad iz vrela pijeska bijela kost proviri?
Vikala je mati pustim noćistima:
moga su dječaka ubili Kabiri.

Na njegovom licu nema traga brizi
nećemo li sutra biti pokopani;

ne zna da držimo suhi cvijet u knjizi,
čekajući da nam svanu bolji dani.

Prođem pored stakla, noću, nema nikog,
sumnjajuć, da hoće da me čuje pravo:
Bezdušniče, ja te mrzim svekolikog,
sikćem i nastavljam lutiti: zdravo, zdravo!

Ako prši snijeg il puše vjetar vrući
u izlogu stoji maneken bez doma;
ne gane ga mladost, kad prođe pjevajući
svoje Plavo nebo i svoju La Paloma.

Vodoskok i voće u ljetnom perivoju
sumanuto tražim u mlačnom sumraku
sva je lijepa mladost umrla u boju,
slava djeci, slava, na svakom koraku.

Uveče mu kažem: cvjetaju mimoze,
preni se iz zlobne letargije te,
vrač si vješt i zao, a tvoje hipnoze
čuvale me svete amajlije sve.

Nikad nećeš znati da su divne kronike
rasute i preko kontinenta svih,
udišu ih pluća mornarske harmonike
za večeri blagih i ljubičastih.

Prašnog Manekena uzaludno korim
u noći koja nije ni zadnja, ni prva.
Sa Zvijezda padam od Astralisa gorim,
a njemu, to je tajna, srce je od drva.

MASLINA

Ona raste u ubogom kraju
I korijenje joj oplakuje voda
Što uvire u more.
Uvečer se njene grane prelijevaju
Bojama oblaka i guštera.
Nju slavi cvrčak.

MOJA ULICA

Kiše peru moju ulicu
 Njene su kuće bijele kao kosti
 I tu je staretinar
 I veoma stari gramofon.
 U ljetno predvečerje, poslije omare,
 Crno pseto sjeda na pločnik
 I gleda u posudu sa cvijećem
 Na prozoru moje Ane.

VJEČNOST

Izađe mjesec iznad gore
 I sja ko čista kovina.
 Čuk je javi u zvoniku
 Miruje more
 I sve stvari postaju
 Smeđe tajanstvene i dobre.
 U dalekom kraju nekom
 Anđeo s bakljom lebdi
 Iznad mostova.

SANJARIJA NAD TANJUROM

Na tanjuru ima vedra pokrajina:
 Vode, mjesec, kamen i različak
 I stara kula pokrivena bršljanom.
 To je kao kutijica sanja, što zvoni,
 Zahvaljujući vještom mehanizmu.
 Dođe sumrak, to je tren
 Kad dašak Ane kao da veli:
 Svi ćemo se ljuljati u naručju Božjem,
 Uspavljivani sjetnom muzikom.

MAJSTORI URARI

Dobri stari urari u malom gradu!
Volim ih više od velikih crnih lađa.
Oni okreću kotačiće, obrću kazaljke satića
I pušu u strojić i ulijevaju mu dušu.
U podne, kad zadrijernaju,
Zapoju satovi kao ptice u šumi.